

Sjätte söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Sjätte söndagen i Treenighetstid

Lärjungaskapets sändning – Det stora fiskafängets söndag

1 Kung. 19:11-21; 1 Kor. 1:18-25; Luk. 5:1-11; Ps. 27:7, 9c - Ibid. v. 1a, 11-12, 14

”Och de drog upp båtarna på land, lämnade allt och följde honom.”¹

När Simon Petrus den där dagen vid Gennesarets sjö, lämnade allt: båt, redskap och sammanhang för att följa Jesus, så lämnade han föreställningen om sin möjlighet till inkomst och försörjning. Han lämnade det liv han tidigare hade levt.

Det är sannolikt så att han redan hade hört något av vad Jesus förkunnade och därmed var bekant med budskapet. Ändå – och kanske just för att Jesu ord fått verka i hans hjärta – behövdes bara den enkla uppmaningen från Mästaren: ”Frukta inte! Hädanefter skall du fånga människor.”²

Det var moget. Och Simon litade på Jesu ord att vi inte behöver frukta.

Vi känner alla vad som sedan hände. Lärjungarna levde med sin Mästare; de vandrade omkring och vägen lärde dem den nya lagen. De förstod så småningom att Jesus var Guds son; den smorde; Kristus som besegrade döden och efter uppståndelsen åter gick på jorden en kort tid innan Himmelfärden. Och vid den första Pingsten fick lärjungarna Andens gåva. Kyrkan var född och de spred sig ut i världen för att förkunna Evangeliet och grunda församlingar. I Jesu namn.

Lärjungarna framstår ibland i Skriften som rätt korkade. De har svårt att förstå Jesu budskap och vem han verkligen är. De förväntar sig en jordisk kung, men Kristus är sann Gud och står över allt och sådant man förväntar sig av världslig makt. Men även om de hade svårt att begripa så bad Jesus, då han kallade dem till lärjungaskapet, aldrig att lämna vare sig förstånd eller intelligens. Bara sina gamla liv, vilket för Simon Petrus innebar att lämna sin båt och alla fiskeredskap på stranden.

Jesus sade aldrig: upphör att vara människor när ni följer mig; lägg alla begåvningar ni fått här på stranden och låt dem spolans bort med tidvattnet. För Herren viste att de skulle komma att behöva alla Guds gåvor i sitt uppdrag.

Ändå, är inte den allmänna uppfattningen idag, att den som väljer att följa vägen, livet och sanningen (det är Jesus det!); att kalla sig kristen därmed, om inte reellt så i alla fall upplevt, upphör att använda sådana Guds gåvor som förstånd och intelligens?

¹ Luk. 5:11

² Luk. 5:11

Sjätte söndagen i Treenighetstid

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014
Fr. Franciskus Urban

Är det inte så att världen försöker inpränta i människan att den som bekänner sig till Kristus därmed också måste förstå att omvärlden kommer att betrakta henne som mindre vetande?

I detta finns två ting att förhålla sig till. För det första: Som kristen måste jag vara beredd på att möta oförstående människor och ibland värre uttryck. Men, och för det andra: Kristna är inte mindre vetande. Vi har ju, till skillnad från många andra – däribland Jesu lärjungar (!) – förstått att Kristus Jesus är sanningen. Och vägen. Och Livet.³ Det gick upp för lärjungarna i och med Andens, Hjälparens, ankomst och det går, allt efter Herrens vilja, upp för hedningarna idag.

Men det går inte, så att säga, alldeles av sig självt. Och det är här vi kommer in i frälsningsplanen; alla vi som är döpta och därmed fått del i Jesu uppståndelse; vi som är smorda med Helig krusma och därigenom fått Andens dop. Vi är alla lärjungar och vi har alla fått samma uppdrag som Simon Petrus fick där på stranden till Gennesarets sjö: Gå ut och fånga människor!

Gud verkar och vi är Guds redskap. Vi tillhör och är delar av Kyrkan och vi kan inte räkna med att någon annan än Kyrkan utför vårt uppdrag. Däremot finns det krafter som vill att vi inte lyckas. Det är dessa krafter som ideligen påpekar och basunerar ut att den som väljer Kristus och följer honom; går vägen, erkänner sanningen och vill Livet, samtidigt är mindre vetande.

Det är samma onda krafter som vill att vi skall hålla fast vid Simon Petrus ord: ”Gå bort ifrån mig, Herre, jag är en syndig människa”⁴ och inte vända om. Det är dessa världsliga krafter som inte har förstått innebörden i att Kristus tog på sig alla våra synder. Det är dessa krafter som inte vill höra talas om den förlåtelse vi av nåd fått - inte på nåder utan av Guds oändliga kärleks nåd.

Systrar och bröder i Kristus! Vi har mycket att stå i. Både med oss själva, i våra relationer med Herren och i tjänsten för Gudsrikets utbredning.

Frågan är hur hårt jag håller fast vid den världsliga vanföreställningen om att som kristen vara mindre vetande? Frågan är hur hårt jag håller fast vid mina fiskeredskap och min båt och inte riktigt vågar luta mig mot Jesu ord att inte frukta?

Det är mycket som kan – och bör – lämnas kvar på stranden för tidvattnet att svepa med sig ut i Guds glömskas ocean. Det gamla livets oförrätter och högmodiga tankar; den gamla människans krampaktiga tag om det världsliga. Detta är sådant som Kristus, befriaren, ber oss lämna i sanden då vi omvänder oss och följer Hans steg. Men alla de gåvor du skapats med, är sådana du behöver odla och använda längs vägen, i livet på väg till Sanningen.

Jesus sade: Frukta inte!

³ Joh. 14:6

⁴ Luk. 5:8b